MIȘCAREA SPORTIVĂ LA NIVELUL EXIGENȚELOR CRESCUTE ALE SOCIETĂȚII NOASTRE

MUNCA DE EDUCARE A SPORTIVILOR — O SARCINĂ PERMANENTĂ, DE MARE ÎNSEMNĂTATE

În cadrul activității generale de pregătire a sportivilor, munca de educație constituie unul dintre capitolele de importanță majoră. În fapt, fără o preocupare atentă, susținută, față de aspectul educativ, performanțele de valoare nu sînt posibile.

Mesajul pe care secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, l-a adresat recentei Conferințe pe țară a mișcării sportive cuprinde numeroase referiri cu privire la necesitatea întăririi exigenței în munca de educație cu sportivii precum și la urmările nedorite pe care le provoacă neglijarea ei. **„Odată cu pregătirea tehnică de specialitate** — se spune în Mesaj — **trebuie intensificată munca de educare politică a sportivilor pentru formarea unui tineret cu însușiri fizice superioare și, în același timp, cu o ținută demnă și responsabilă în societate, cu un înalt nivel cetățenesc, participant activ, conștient, la lupta și eforturile întregului popor pentru construirea socialismului și comunismului în România".** Iar mai departe se subliniază necesitatea de a se pune **„permanent un accent deosebit pe educarea politică și cetățenească a sportivilor, pe cultivarea perseverentă în rîndurile acestora a principiilor eticii și echității socialiste, a înaltelor trăsături morale ale omului nou al societății noastre".**

În lumina acestor importante cerințe, redăm astăzi cîteva aspecte educative din activitatea care se desfășoară în unitățile sportive, unele reușite obținute în acest important domeniu, dar și o serie de lipsuri și deficiențe serioase care mai persistă și care trebuie grabnic înlăturate.

APRECIAȚI CAMPIONI, BUNI CETĂȚENI

Nu-și merită cu adevărat numele de club unitatea sportivă care se crede chemată doar a produce performeri și campioni. Din păcate, mai întîlnim uneori secții pe ramură de sport a căror preocupare se îndreaptă exclusiv spre pregătirea victoriilor în arenă, spre culegerea medaliilor cu orice preț și cu destulă nepăsare față de soarta însăși a celor ce aduc onoare asociației sau clubului, adică a sportivilor.

În mentalitatea noastră, astăzi, nici nu poate fi de conceput imaginea unui campion în care peisajul sportiv să nu fie armonios completat cu poziția socială. Înțelegem prin aceasta că *locul sportivului, dincolo de arenă, este în aria productivă*, în rîndurile celor care contribuie la progresul societății noastre socialiste. În acest scop, el trebuie, firește, să studieze, să muncească.

O împrejurare recentă ne-a îngăduit să luăm cunoștință de două exemple fericite. La Constanța, în ambianța portuară nu totdeauna favorabilă „cuminteniei", iată, se găsesc sportivi fruntași care se disting și ca cetățeni. Ne vom opri, de astă dată, doar la doi pugiliști.

Unul este *Faredin Ibrahim*, de doi ani campion național la categoria muscă și campion balcanic în 1974, adversar redutabil al consacratului campion european Constantin Gruiescu, cu care de mult așteaptă posibilitatea unei întîlniri decisive în ring. Provenit dintr-o familie de muncitori, iar de un an el însuși tată de familie, Faredin s-a pregătit ca electrician-auto și — în ciuda surprinzătoarelor sale fente din ring, care te duc cu gîndul mai curînd la un tip „șmecher" — este îndeobște considerat drept un băiat la locul său, bine educat.

Al doilea sportiv de care vrem să pomenim este proaspătul campion al țării la categoria grea, *Ilie Dascălu*. De cîțiva ani, de cînd s-a mutat la Constanța, masivul boxer a înțeles că prezența sa pe malul Mării Negre nu poate fi pusă în legătură decît cu studiile. Și iată că, acum, Dascălu este pe punctul de a încheia cursurile Facultății de educație fizică, devenind profesor și — nu peste mult timp — chiar antrenor, ocupînd locul de asistent al vrednicului său antrenor actual, Adrian Teodorescu.

Cele două exemple nu ar fi devenit evidente dacă în cadrul clubului Farul nu s-ar promova o corespunzătoare politică de educație a sportivilor, încurajată și îndrumată, după cum ne-am dat seama, de chiar conducerea Consiliului județean pentru educație fizică și sport. *Sportiv și cetățean* — sînt cei doi poli care trebuie să marcheze munca de educație în orice unitate sportivă.

Victor BANCIULESCU

ROADELE AUTOEDUCAȚIEI

Există în scrimă, ca de altfel în toate disciplinele sportive, cîteva valori de excepție. Una dintre acestea o reprezintă sabrerul **Dan Irimiciuc.**

În 1969, la Genova, cînd foarte tînărul nostru sabrer a fost la un pas de medalia de aur la Campionatul mondial al cadeților, un reputat tehnician cum este **Karpaty** făcea remarca: **„Irimiciuc ar fi dominat cu autoritate competiția, dacă s-ar fi autoeducat mai mult, dacă în pregătire ar fi muncit mai stăruitor pentru strunirea emotivității și a nervilor".**

Karpaty nu spunea o noutate. Dan Irimiciuc a fost de la început un sabrer excesiv de temperamental; altfel spus, pus pe harță, permanent revendicativ și cîteodată prea puțin condescendent cu colectivele de arbitri. De aici, o suită de neajunsuri, imposibilitatea de a se situa acolo unde îl recomandau marile sale calități de sportiv — **o remarcabilă inteligență tactică, bagaj complex de cunoștințe, o viteză de reacție cum n-am mai întîlnit la nici un sabrer din generația sa și un simț al lamei care trebuia să facă din el un mare strateg al planșei.**

Antrenorul său de la club, maestrul de arme **Nicolae Pufnei**, cel de la lot, multiplul campion al probei cu ani în urmă, **Dumitru Mustață**, au muncit enorm pentru a-i aduce retușurile necesare și Irimiciuc le-a ieșit în întîmpinare, căutînd el însuși să se autoeduce.

Din toamnă, Dan Irimiciuc a înțeles mult mai bine acest imperios deziderat. Pregătirea sa psihică și de voință a căpătat nu numai dimensiuni noi, ci și o substanțială valență. Și iată că, după luni de asiduă pregătire, îl reîntîlnim la Iași, în orașul său natal (în fața unui public care îl admiră), ca pe un alt om, un alt sportiv. Într-o apreciabilă măsură, efortul de autoeducare a lui Irimiciuc a adus Politehnicii acea superbă victorie, scontată de foarte puțini, în fața campioanei țării, Steaua.

Acest efort de autoeducare s-a făcut remarcat și mai pregnant zilele trecute, la Hamburg, unde Dan Irimiciuc a reușit să-și spulbere aproape toți adversarii cu care se va întîlni anul acesta la „europene" și la C.M., iar anul viitor la J.O. de la Montreal. **Prin acest efort finalizat de autoeducare, Dan Irimiciuc a adus țării o victorie de mare prestigiu, iar comentariile presei vest-germane îl apreciază drept sabrerul cu cea mai mare autoritate de pe continent, la această oră...**

Exemplul de autoeducare pe care îl oferă valorosul nostru sportiv se cere, desigur, să nu rămînă singular...

Tiberiu STAMA

PREGĂTIREA PSIHICĂ ȘI... PRESIUNEA PSIHOLOGICĂ

Nu știm cît de impresionat a rămas publicul care a asistat la turneele feminine de volei ale fruntașelor primei divizii de calitatea spectacolelor oferite, dar cu siguranță el a fost adînc șocat de spectacolul... fără minge oferit de unele dintre jucătoare. Pentru că disputele verbale, al căror conținut este imposibil de reprodus, au constituit un nedorit și constant spectacol, gustat cu nesaț de acea parte a galeriilor pătrunse în incinta sălilor nu pentru a urmări un spectacol sportiv, ci pentru a-și vedea învingătoare, cu orice preț, echipa favorită.

Ofense dureroase, cuvinte triviale, gesturi jignitoare, ușor traductibile în jur, iată tristul repertoriu care a ilustrat unele partide de volei, un repertoriu incompatibil cu gingășia și delicatețea caracteristică în genere „sexului frumos". În ipostaza de protagoniste ale unor astfel de spectacole urite s-au aflat îndeosebi rapidista *Mariana Baga* și dinamovista *Mariana Ionescu*, în meciurile directe dintre echipele lor. Cea dintîi manifestîndu-se cu o vicleană provocare, cea de a doua replicînd fățiș (și fiind surprinsă de arbitri și avertizată cu cartonașe galbene). Dar, jignirile reciproce au devenit parcă o obișnuință, o ilustrație a fiecărei faze, a fiecărei controverse (căci și protestele la deciziile arbitrilor sînt destul de frecvente!). Am mai putea da exemplu, pentru consecvența cu care le practică, pe ieșeanca *Ana Chiriței*, însă lista numelor este mult mai lungă. De unde această degenerare a spectacolului sportiv, această încălcare a normelor etice pe terenul de sport? După cîte am înțeles, agresiunile verbale străine codului bunelor maniere, gestica impudică sînt considerate „mijloace tactice de descurajare a adversarelor, de *presiune psihologică*, avînd menirea să scoată din sărite unele jucătoare, să le enerveze, pentru a greși în joc".

Nu vrem să credem — și nici nu avem cum dovedi — ceea ce se spune despre unii antrenori, și anume că ei includ în pregătirea elevelor lor și un asemenea „arsenal psihologic". Nu poate și nu trebuie să fie adevărat. Oare recurgerea la asemenea arme nu ar însemna implicit admiterea ideii că pregătirea serioasă, permanentă, educarea în spiritul normelor eticii și echității socialiste a sportivilor își caută înlocuitori în sfere care nu au nimic comun cu noțiunea de sport? Că obținerea unui rezultat favorabil cu orice preț își găsește adjuvanți în... indisciplină, în comportări brutale, făcînd notă discordantă cu morala statornicită în societatea noastră?

Mai mult decît regretabilă ni s-a părut și atitudinea unor antrenori care, prin manifestări de indisciplină, prin vociferări și proteste la deciziile arbitrilor, incită publicul la reacții violente, iar pe propriile jucătoare la răbufneli condamnabile. Unii arbitri au trebuit să suporte chiar amenințări din partea unor antrenori (De ce oare cavalerii în alb se slujesc atît de puțin de mijloacele educative pe care le au la îndemînă? !). Asemenea atitudini din partea unor oameni cu atribuții de educatori mai pot constitui pilde de disciplină, de corectitudine, de bună conduită pentru elevii acestora?

La fel de neplăcut ne este să constatăm că în jurul terenurilor de volei au apărut grupuri pătimașe, galerii care uzează de toate mijloacele pentru a exercita o presiune psihologică asupra echipelor adverse (nu pentru o încurajare cuviincioasă a celor favorite), insultînd jucătoarele și pe arbitri, încercînd să-i intimideze pe aceștia și să-i oblige să conducă părtinitor! În această urîtă postură s-au aflat galeriile ieșeană și giulești.

Este nevoie de măsuri urgente și radicale pentru curățirea acestui climat nesănătos care își croiește drum în activitatea voleibalistică, pentru curmarea acestor porniri în interiorul și în jurul său, pentru instituirea unei atmosfere prielnice muncii serioase și necontenite, singura care poate da naștere valorii și rezultatelor bune pe plan internațional.

Aurelian BREBEANU

DACĂ TOȚI FACTORII...

După o întrerupere de aproape trei luni, fotbalul a revenit din nou în actualitate prin eșalonul său de frunte — Divizia A. Returul a debutat spectaculos, cu cîteva rezultate neașteptate, cu destul de multe goluri, 42 în primele două etape, cu o mare afluență de public pe stadioane: **peste 300 000 de spectatori prezenți la cele 18 meciuri jucate**, dornici de a asista la dispute de un înalt nivel tehnic, de frumoasă ținută sportivă, desfășurate în condiții organizatorice exemplare. Campionatul s-a reluat însă, din păcate, și cu... obișnuitul lui cortegiu de surprize neplăcute. Jucători buni, mulți dintre ei internaționali — **Dumitru, Bölöni, Sameș, Troi, Nicolescu, Axente** etc. — au creat probleme conducătorilor de joc, obligîndu-i pe „cavalerii fluierului" să-i avertizeze pentru ieșirile lor nesportive. Șase dintre corigenții la „materia" disciplină **(Ispir, Varodi, Hergane, Keiser, Niță** și **Radu II)** au fost sancționați de F.R.F. și cu cîte o etapă suspendare. Chiar din startul returului!...

Duminică 16 martie, se va relua și campionatul divizionar B. O săptămînă mai tîrziu, vor coborî în arene și echipele celorlalte două eșaloane, „C"-ul și juniorii. Probabil cu aceleași probleme, dacă ținem cont de antecedente, de ceea ce s-a întîmplat în toamnă pe stadioanele noastre.

Recent a avut loc, însă, Conferința pe țară a mișcării sportive și secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, i-a adresat un Mesaj de o importanță covîrșitoare pentru destinele sportului românesc, în care se subliniază, printre multe altele, că **trebuie făcut tot posibilul pentru ridicarea nivelului fotbalului, care în prezent este nesatisfăcător.** Privit în contextul general al sportului, soccerului nostru i se cere — pentru a face acel salt atît de mult așteptat de toți cei ce-l îndrăgesc — MUNCĂ, ORDINE, DISCIPLINĂ. Este de la sine înțeles, deci, că fără o pregătire asiduă a echipelor și jucătorilor, dublată de o intensă activitate educativă, desfășurată corespunzător la absolut toate eșaloanele sale, nu pot fi obținute acele rezultate-performanțe care să-i confere un loc de frunte în arena internațională. Pentru parafarea unor astfel de rezultate, fotbalul are nevoie de jucători de valoare, cu un profil moral sănătos; jucători pentru formarea cărora trebuie făcute mari eforturi, îndeosebi la eșalonul copii-juniori. Nu de mult, la un curs-dezbatere, care a durat o săptămînă, și la care au participat antrenorii pepinierelor fotbalului nostru, au fost evidențiate, în paralel cu problemele noi privind metodica pregătirii tinerilor jucători, și numeroase aspecte negative de ordin disciplinar, care se ivesc încă în multe din întrecerile juniorilor. Deficiențe pe parcursul procesului formării jucătorului, deficiențe datorate, în mare măsură, **„inadvertențelor ivite pe circuitul relației antrenor — părinte — diriginte"**, cum se exprima deunăzi prof. **Gheorghe Dragomir**, inspector principal în M.E.I., noul președinte al comisiei de juniori a F.R.F. Dacă fiecare factor al amintitei relații (la care ar trebui să mai adăugăm și clubul), ar acorda, tot timpul, o atenție mai mare problemelor de natură educativă, fotbalul nostru ar fi absolvit de foarte multe abateri disciplinare și mîile lui de simpatizanți n-ar mai asista la scene penibile ca cele din partida Steaua — A.S.A. Tg. Mureș, la cartonașe galbene sau roșii arătate unor jucători certați cu regulile elementare ale fair-play-ului sau, pur și simplu, ale bunului simț...

Laurențiu DUMITRESCU

NEVINOVAȚII AU FOST... REABILITAȚI!

Au fost cîteva săptămîni deosebit de neplăcute. Muncitori tineri, abia ieșiți de pe băncile școlilor profesionale, învățaseră de la dascălii lor că cinstea și corectitudinea, hărnicia și modestia sînt calități de care nu te poți lipsi în viață, așa cum nu te poți dispensa de onoarea ce trebuie s-o acorzi numelui ce-l porți. Cînd au fost repartizați la prestigioasa întreprindere bucureșteană Electromagnetica, lăcătușul Octavian Șerban, matrițerul Gheorghe Dorobanțu, sculerul-matrițer Virgil Apostol s-au acomodat repede cu locurile lor de muncă, iar stima din partea colectivului nu a întîrziat să li se arate.

Atunci de unde neplăcerile? Din momentul în care echipa de fotbal a întreprinderii a început să piardă meci după meci, în campionatul Sectorului 6 al Capitalei. A doua zi, după cîte un meci, tovarășii lor de muncă, cei care obișnuiau să le adreseze cuvinte frumoase, pur și simplu îi ignorau pe tinerii componenți ai echipei de fotbal. Nici măcar nu le mai spuneau pe nume. Și, totuși, nici Șerban, nici Dorobanțu, nici Apostol nu se știau vinovați. Ei continuau să fie prezenți cu aceeași punctualitate în atelierele unde munceau, dar și la antrenamente. Numai că aici, pe terenul de fotbal, se schimbaseră multe. Antrenorul Vasile Coman se purta brutal, iar după ce termina cu sudalmele se așeza pe banca unde de obicei stau jucătorii de rezervă și... adormea. Iar aceasta se întîmpla în fiecare zi de antrenament, apoi în fiecare zi de meci, pentru că întotdeauna antrenorul venea beat în fața elevilor săi. „Are și el ceva necazuri, să-l înțelegem" — vorbeau între ei unii dintre fotbaliști. Și din respectul pe care învățaseră că trebuie să-l poarte unui pedagog, secretul insucceselor nu trecea dincolo de echipă. Pînă cînd, într-o zi, hotărîrea a fost luată. Nevinovații nu mai puteau rămîne, mai departe, ...nereabilitați.

Organizația U.T.C., prima chemată să ia apărarea unor tineri cinstiți și fermi, i-a convins pe cei 11 că nu trebuie să se dezvinovățească pentru o vină ce nu era, de fapt, în primul rînd a lor. Echipa începuse să se descompună din cauza descompunerii morale a antrenorului ei. Totul a fost dat în vileag în fața colectivului de muncitori. În locul lui Coman a fost adus la cîrma echipei muncitorul Victor Adam. „Băieții se duc acum la antrenamente cu aceeași pasiune cu care o făceau la început — ne spune inginerul Constantin Munteanu, membru în Consiliul asociației sportive. Dar lucrul cel mai îmbucurător pentru ei este că și-au recîștigat încrederea tovarășilor de muncă". *Încredere care, de fapt, ei nu și-o pierduseră vreodată...*

Ion GAVRILESCU

Aspectele culese din activitatea ce se desfășoară în unitățile sportive ilustrează eforturile care se depun în majoritatea acestor unități pentru educarea sportivilor în spiritul normelor etice statornicite în societatea noastră, pentru formarea unor oameni valoroși, ca sportivi și ca cetățeni, pentru instaurarea unui climat de disciplină și corectitudine pe terenurile de sport și în afara lor. Rezultatul acestei munci perseverente este reflectat atît de rezultatele bune pe plan sportiv, cît și de împlinirile profesionale și de demnitatea cetățenească, cîștigată de tinerii respectivi. Acolo, însă, unde munca educativă — așa cum se desprinde și din materialele publicate în această pagină — nu s-a bucurat de o înaltă considerație, au apărut manifestări nedorite, care au o influență dăunătoare și asupra pregătirii și a rezultatelor sportive.

În locul oricărei alte concluzii ni se pare potrivit să reproducem o frază din Mesajul adresat Conferinței pe țară a mișcării sportive de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU: „Trebuie să se ia măsuri ferme pentru a se introduce mai multă ordine și disciplină în întreaga activitate de educație fizică și sport — atît în sportul de masă, cît și în cel de performanță".**